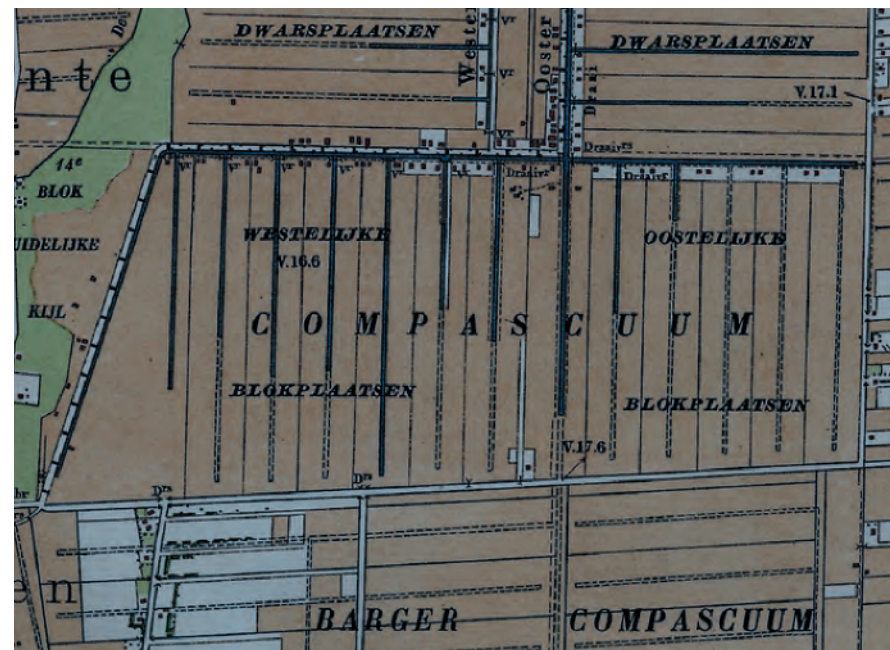
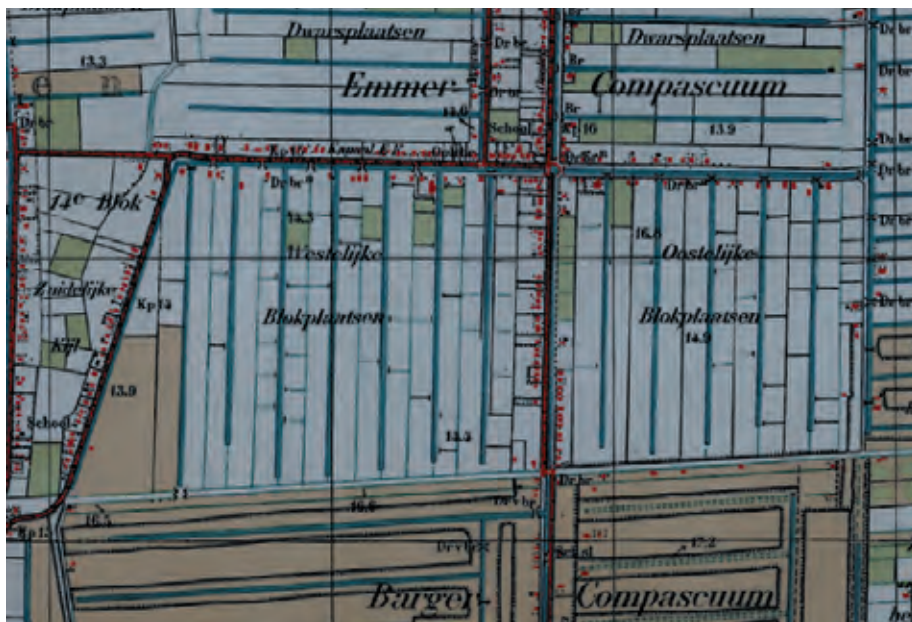

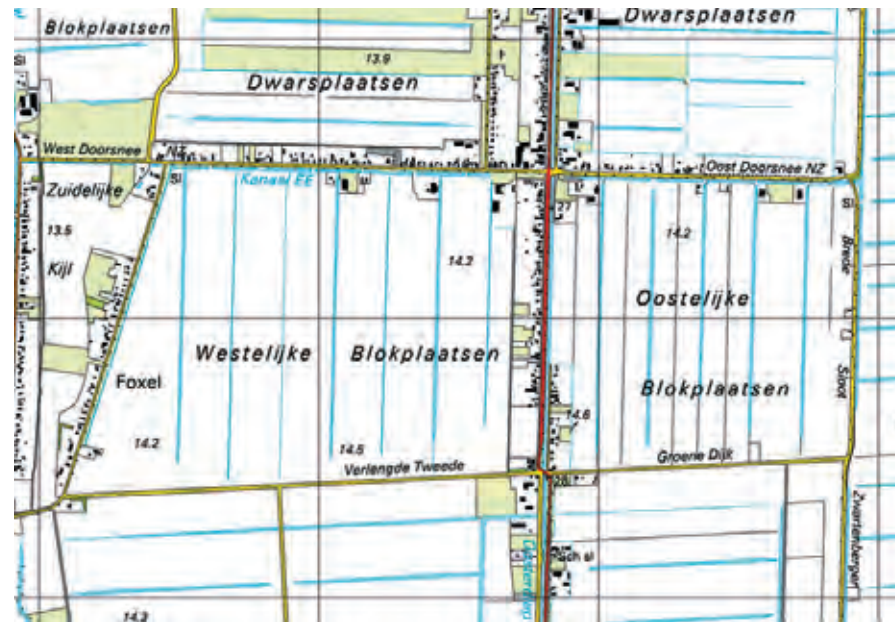
Afb. 42 Oost en West Doorsnee (boven) en buitengebied

Afb. 44 Kaart 1935

Afb. 43 Kaart 1910

Afb. 45 Kaart 2005

6.2.3 Gebied 24; Oost en West Doorsnee

Het veen bij Oost en West Doorsnee NZ c.q. Kanaal EE is ontgonnen door middel van het grootschalige enkel kanaal systeem. Dit betekent dat door het afgraven van het veen, het egaliseren en landbouwrijp maken van de gronden de ondergrond niet meer herkenbaar is.

Al voordat het veen is afgegraven lag aan de westzijde van West Doorsnee de Heeren- of Leidijk. Rond 1688 is deze strategisch militaire dijk van Den Hool via Veenoord, Den Oever, Foxel naar uiteindelijk Bourtange aangelegd. Deze dijk werd tevens gebruikt als weg. In 1850 werd deze verdedigingslinie officieel opgeheven. het Groningse deel wordt momenteel hersteld. Zowel de huidige, diagonaal lopende, weg Foxel als de diagonaal lopende meest westelijke wijk van het verder orthogonale enkel kanaal systeem zijn nog een restant van deze militaire dijk.

Afb. 46 Archeologische reconstructie

Bron: Archeologisch Bureauonderzoek Emmen

Het gebied maakte onderdeel uit van de marke van Emmen en Westenesch en na de markescheiding van de veenkolonie Emmer Compascuum. Ten zuiden van het gebied, ten zuiden van de huidige Verlengde Tweede Groene Dijk, lag de kolonie Barger-Compascuum. Dat gebied behoorde oorspronkelijk bij de marke van Noord- en Zuid-Barge

Het gebied is vanuit het noorden aan snee gebracht. Loodrecht op het Oosterdiep werd Kanaal EE gegraven. Met uitzondering van de meest westelijke wijk (zie boven) werden loodrecht op Kanaal EE de gewone wijken en zwetsloten gegraven, het veen afgegraven en het gebied geschikt gemaakt voor landbouwgrond. De kaart van 1910 geeft deze ontginningsstructuur goed weer.

Al in 1935 was het gebied vrijwel geheel ontgonnen en in gebruik als landbouwgrond. In die tijd was het Oosterdiep, dat in 1900 nog een gewone wijk was maar dat in het ontwerp van het zuidelijk gelegen veen wel doorgetrokken zou worden, doorgetrokken tot het Barger-Compascuum. De overgang tussen beide kolonies wordt goed weerspiegeld door het feit dat de hoofdweg in het Emmer-Compascuum aan de westzijde van het kanaal ligt terwijl in het Barger-Compascuum de hoofdweg aan de oostzijde van het kanaal ligt. Dit is mede te verklaren doordat het Barger-Compascuum tegelijkertijd ook ontsloten werd vanuit de zuidelijk gelegen Verlengde Hoogeveensche Vaart. Bovendien lag er in 1900 al een weg aan de oostzijde van het nog niet gegraven maar wel ontworpen kanaal. Al in 1900 liep er een stoomtram via Foxel en West Doorsnee NZ richting Emmer-Compascuum. De trambaan is in de loop der tijd opgeheven.

De wegen-, wijken en verkavelingstructuur van het gebied is tot op de dag van vandaag nog goed herkenbaar.

De bebouwingstructuur is enerzijds overeenkomstig de algemene karakteristieken van het enkel

kanaal systeem. Anderzijds wijkt het sterk af als gevolg van de doorvoerfunctie van het Oosterdiep. Overeenkomstig het enkel kanaal systeem is langs de noordzijde van de ontginningsas Kanaal EE (West en Oost Doorsnee NZ) de burgerbebouwing gevestigd, terwijl aan de zuidzijde, de landkant, de boerderijen op grotere afstand van elkaar staan. Al in 1935 was langs West Doorsnee NZ sprake van een dicht lint, terwijl een gedeelte van oost Doorsnee NZ onbebouwd was. Dit is tot op de dag van vandaag nog het geval.

Afwijkend van het enkel kanaal systeem is de bebouwing evenwijdig aan een wijk, hier de wijk die later de status van een kanaal, het Oosterdiep, heeft gekregen. Gegeven de verbindingsfunctie van het Oosterdiep is het begrijpelijk dat er al gauw bebouwing langs kwam te staan. Dat geldt vooral ook voor het kruispunt bij de brug. Het feit dat langs een gedeelte van de oostzijde van het kanaal geen weg loopt en geen bebouwing staat, is ook mede te verklaren door de oorspronkelijke functie als wijk.

In 1935 stond aan beide zijden van de belangrijkste wegen, West Doorsnee NZ en Oosterdiep WZ, bomenrijen, terwijl de in hiërarchie minder belangrijke Oost Doorsnee NZ onbeplant was. In de loop der tijd zijn de bomenrijen aan de bebouwingszijde van West Doorsnee NZ en Oosterdiep WZ verdwenen, terwijl aan de kanaalzijde van deze wegen de bomenrijen zijn behouden.

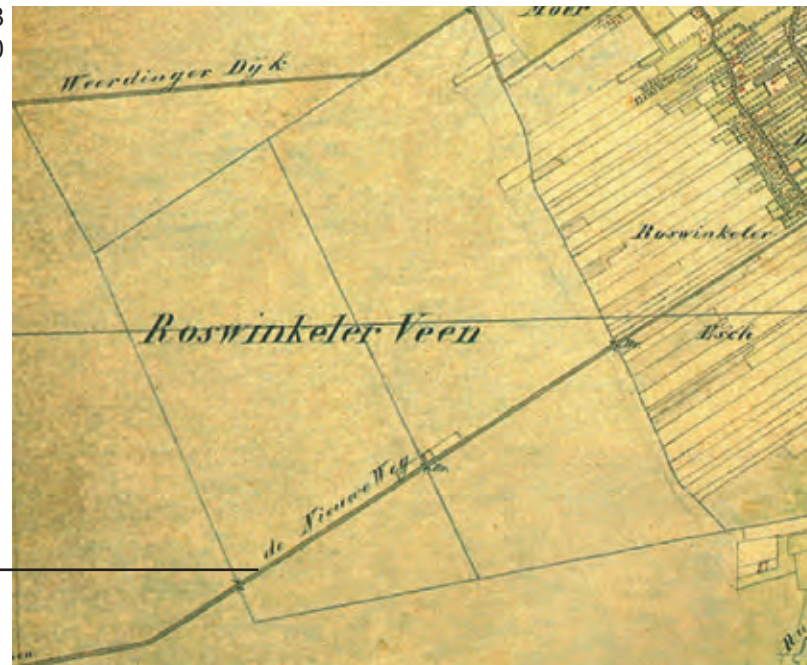
Langs Oost Doorsnee NZ zijn aan de kanaalzijde van de weg bomen aangeplant. In de periode 1965 – 1975 zijn eveneens bomen in het onbebouwde gedeelte aan Oost Doorsnee NZ neergezet. De visuele karakteristieken van de grootschalige ontginning is hier gaaf aanwezig. De robuuste open ruimtes en zichtlijnen zijn nog intact. Vooral aan de oostzijde van het Oosterdiep is in combinatie met de noordelijk en zuidelijk gelegen ontginningen sprake van zeer lange zichtlijnen zoals benoemd in de Ruimtelijke waardenkaart.

Afb. 47
1773 - 1794

Afb. 48
1850

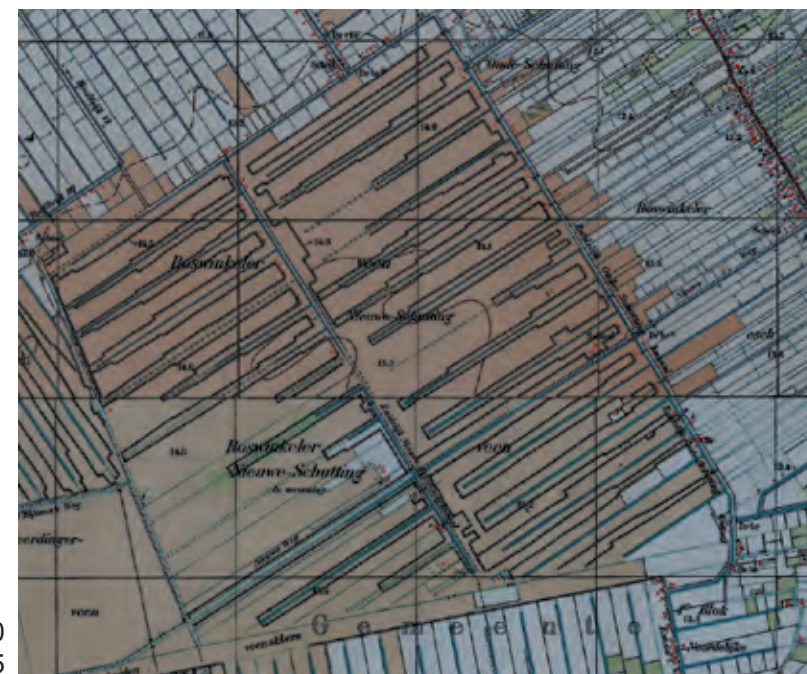
Greppels en akkers
op het veen

Nieuwe weg

Afb. 49
1910

Afb. 50
1935

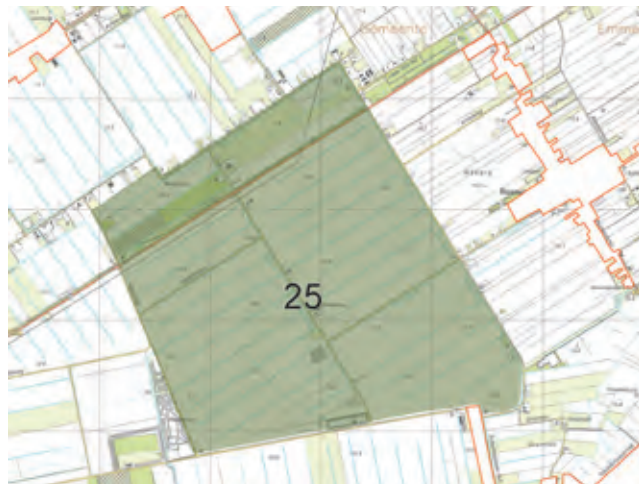
6.2.4 Gebied 25; Roswinkeler veen

Het gehele gebied van het Roswinkeler veen maakt onderdeel uit van het buitengebied.

Het Roswinkeler veen is ontgonnen door middel van het grootschalige enkel kanaal systeem. Dit betekent dat door het afgraven van het veen, het egaliseren en landbouwruij maken van de gronden de oorspronkelijke ondergrond niet meer herkenbaar is.

De historische reconstructie van het Archelologisch Bureauonderzoek Emmen geeft geen voormalige veendijk of –weg in het gebied weer. Hoewel er dus geen wegen hebben gelegen in een ver verleden, wordt op de topografische kaart van 1850 voor het eerst een weg, de Nieuwe Weg, genaamd, weergegeven. Deze liep van Emmen naar Roswinkel.

Al voor de grootschalige veenontginningen was sprake van agrarische activiteiten en kleinschalig ontginningen in delen van het Roswinkeler veen. Dit betreft vooral de boekweitcultuur. Al in de 17^e eeuw vond de brandcultuur met veenboekweit bij Roswinkel plaats. Dit betekent dat op het onontgonnen veen landbouw werd bedreven. De bovenste laag veen

Afb. 51 Roswinkeler veen is geheel buitengebied

werd eerst ontwaterd en afgebrand waarna de aslaag als zaaibed voor boekweit diende. Na 6 tot 8 jaar was de grond door deze rooibouw zo uitgeput dat een nieuw stuk veen in cultuur moest worden gebracht. De uitgeputte gronden moesten 15 tot 20 jaar braak liggen om te herstellen. Op de Hottingeratlas van 1973-1794 laat de greppelstructuur en boekweitakkers op het Roswinkelerveen al zien.

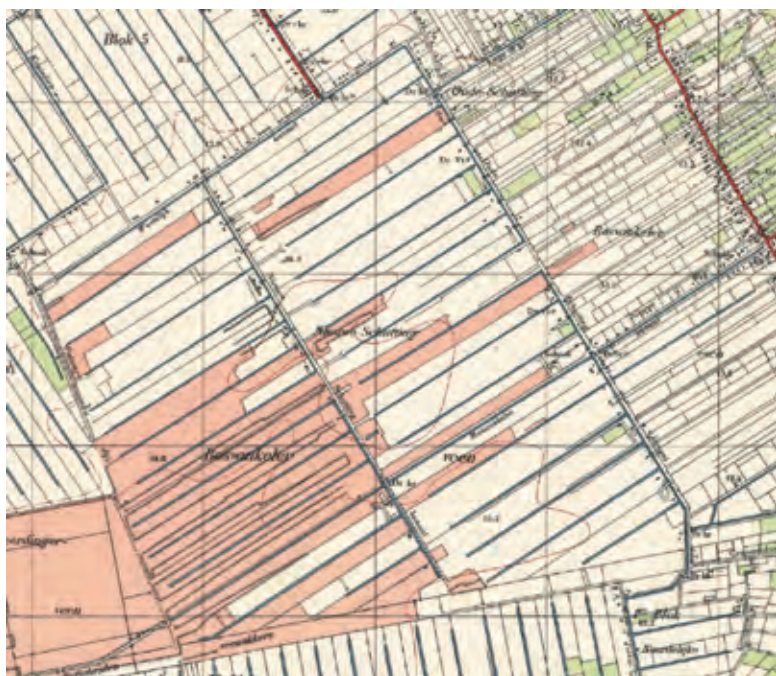
In Roswinkel waren vooral keuters actief in de boekweitbrandcultuur (Bron: Gerding e.a. Geschiedenis van Emmen en Zuidoost Drenthe). De keuters kregen via een tijdelijk koopcontract of

pachtovereenkomst toegang tot stukken veen om dit gedurende enkele jaren te bewerken en in te zaaien. De grotere landbouwbedrijven beperkten de boekweitcultuur voornamelijk tot de opstrek van hun eigen hoevestrook.

Rond 1910 was er zelfs sprake van twee gehuchten aan de rand en op het Roswinkeler veen, te weten Oude Schutting en Nieuwe Schutting. Op het kruispunt van de weg Nieuwe Schutting en de eerder genoemde Nieuwe Weg was sprake van een kleine bebouwingsconcentratie. Datzelfde gold voor de kruispunten de wegen Oude en Nieuwe Schutting

Afb. 52 Roswinkeler veen met de Hondsrug op de achtergrond

Afb. 53
1955

Afb. 54
1965

Afb. 55
1985

Afb. 56
2005

met de weg langs het huidige Verbindingskanaal (voorheen Westelijk Kanaal geheten).

Tegelijkertijd met de grootschalige verveningen zijn deze kleinschalige akkertjes en het merendeel van de behuizingen verdwenen om plaats te maken voor het landschap van de grootschalige hoogveenontginningen. Alleen aan de noordzijde van de grens van het Roswinkeler veen, dit is de noordzijde van het Verbindingskanaal en bij de kruisingen van dit kanaal met Oude en Nieuwe Schutting, staat tot op de dag van vandaag nog bebouwing. De bebouwing langs het Verbindingskanaal (en Lagewijk) is met de voorkant gericht op de voormalige Roswinkeler veen. Dit in tegenstelling tot het westelijk gelegen lintje langs de Siepelveenwijk dat in het voormalige Weerdinger veen ligt. Hier zijn de voorkanten van de huizen dan ook naar het noorden gericht. Bijzonder detail is dat veel huizen langs het Verbindingskanaal nog op veenrestanten liggen en dus op een 'heuveltje' boven het overige maaiveld staan.

De grootschalige ontginning van het veen vond plaats vanuit Roswinkel. Loodrecht op de Roswinkelerstraat werd langs de al bestaande Nieuwe Weg het Roswinkeler kanaal richting het veen gegraven. Loodrecht op dit kanaal werd, langs de reeds bestaande wegen, het Oude Schuttingkanaal en het Nieuwe Schuttingkanaal gegraven. Loodrecht op deze twee kanalen zijn de gewone wijken gegraven en, als noordgrens van het Roswinkeler veen, het Verbindings kanaal.

De kaart van 1935 geeft goed weer dat het gebied dan nog volop in vervening is, terwijl in 1955 het zuidelijk gedeelte van het Roswinkeler veen nog in vervening is. Zelfs in 1965 was nog niet het gehele Roswinkeler veen ontgonnen. Bijzonder detail is dat juist in zo'n laat ontgonnen 'overhoekje' nu een NAM/ Gasunie locatie is gevestigd.

De ontginningsstructuur, de water- en kavel- en wegenstructuur tot op de dag van vandaag zeer gaaf aanwezig.

Zoals gebruikelijk hebben na het afgraven van het veen en ontginning tot landbouwgrond, de behuizingen van de verveners plaats gemaakt voor een beperkt aantal boerderijen. Enkele daarvan zijn in de loop der tijd uitgebreid. Langs het Oude Schuttingkanaal staan nog enkele kleinere behuizingen stammend uit de vervenerstijd. Bijzonder detail is dat in het Roswinkeler veen een school heeft gestaan, namelijk ten zuiden van de kruising Oude Schuttingkanaal – Roswinkeler kanaal. De kaart van 1965 vermeldt deze school voor het laatst.

Door de aanleg van de N391 na 1985 is het noordelijke deel van het Roswinkeler veen visueel bij Nieuw-Weerdinge gaan behoren. De visuele karakteristieken van het Roswinkeler veen zijn bijzonder gaaf aanwezig. Het gebied maakt deel uit van de robuuste open ruimte van De Monden (dus inclusief de aanpalende ontginningen) en kent lange zichtlijnen die zich uitstrekken vanaf de Hondsrug tot aan Roswinkel.

Afb. 57 Visuele aspecten
Bron; RWK

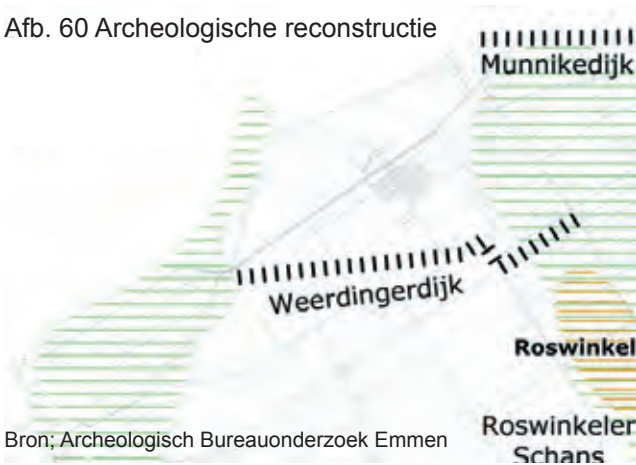
Afb. 58 Enkel kanaal systeem met kruisdiepen

Afb. 59 Buitengebied Nieuw-Weerdinge

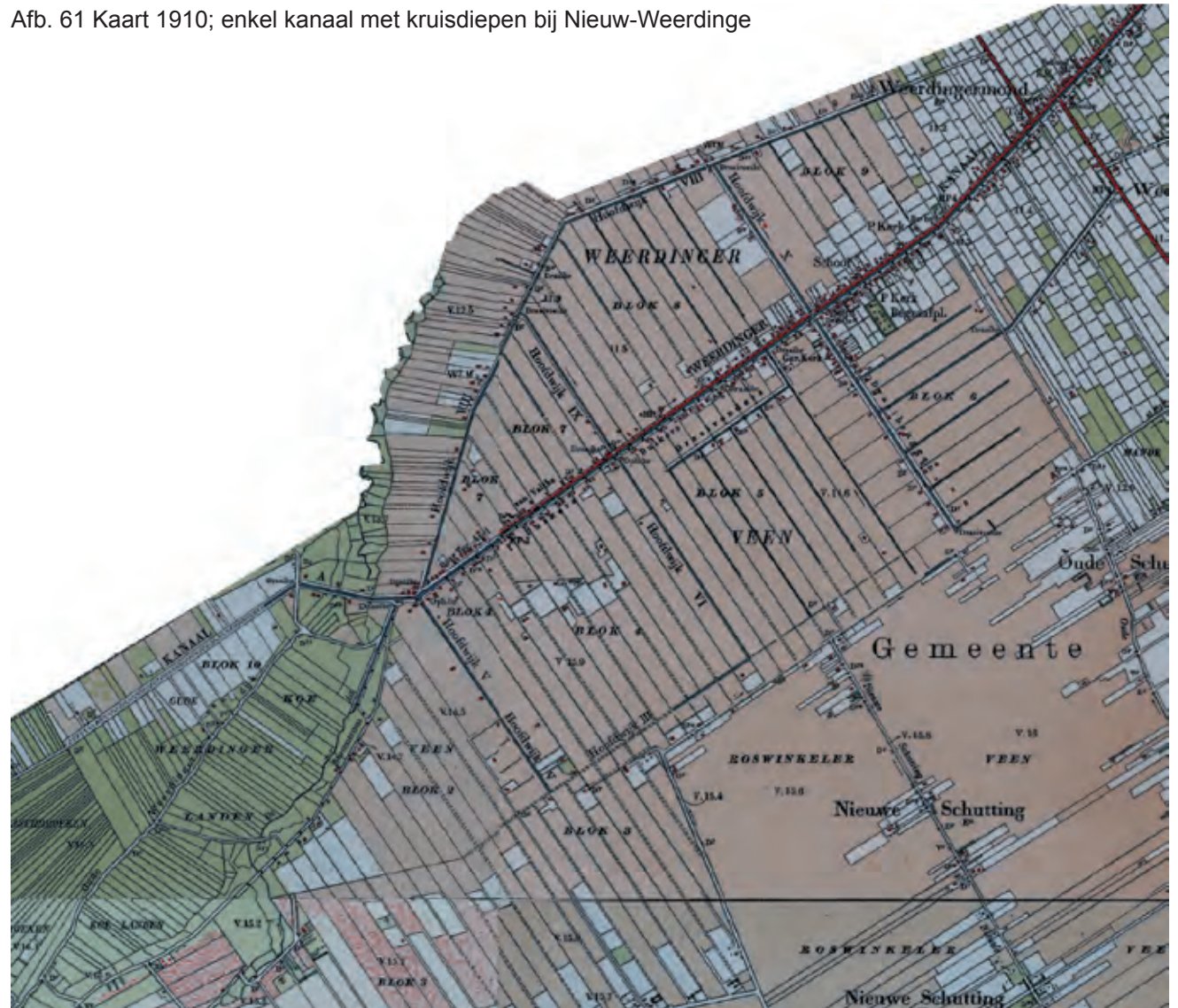

Afb. 60 Archeologische reconstructie

Bron; Archeologisch Bureauonderzoek Emmen

Afb. 61 Kaart 1910; enkel kanaal met kruisdiepen bij Nieuw-Weerdinge

6.3 Enkel kanaal met kruisdiepen van Gebied 26 Nieuw-Weerdinge

Omdat het gebied bij Nieuw-Weerdinge het enige gebied is dat is ontgonnen door middel van het enkel kanaal systeem met kruisdiepen worden hier de algemene karakteristieken van het systeem en het gebied zelf in één hoofdstuk besproken. Het enkel kanaal met kruisdiepen is dus een uniek ontginningsstelsel in de Gemeente Emmen.

Overigens was al voordat het veen bij Nieuw-Weerdinge is afgegraven en de dalgronden tot ontwikkeling zijn gebracht, sprake van menselijke activiteiten in het gebied. Archeologische

reconstructie heeft uitgewezen dat ten zuiden van Nieuw-Weerdinge de Weerdingerdijk gelegen. Deze voormalige dijk is met de afgravingen voor het merendeel verdwenen. Alleen de doodlopende Winkelse weg ten zuiden van de Wisseldijk en de Lage Wijk NZ zijn nog herenbare lijnen in het landschap. Daarnaast is de Munnikedijk op de grens met de provincie Groningen nog als lijn herkenbaar.

Voor de verving van het Weerdinger veen is eerst een kanaal, de Weerdingermond, gegraven dat uitmondde in het Stadskanaal. Noordelijker, in de provincie Groningen, waren monden gegraven als de Exloërmond, Valthermond, Buinermond etc. De laatste twee zijn ontgonnen via het dubbel kanaal

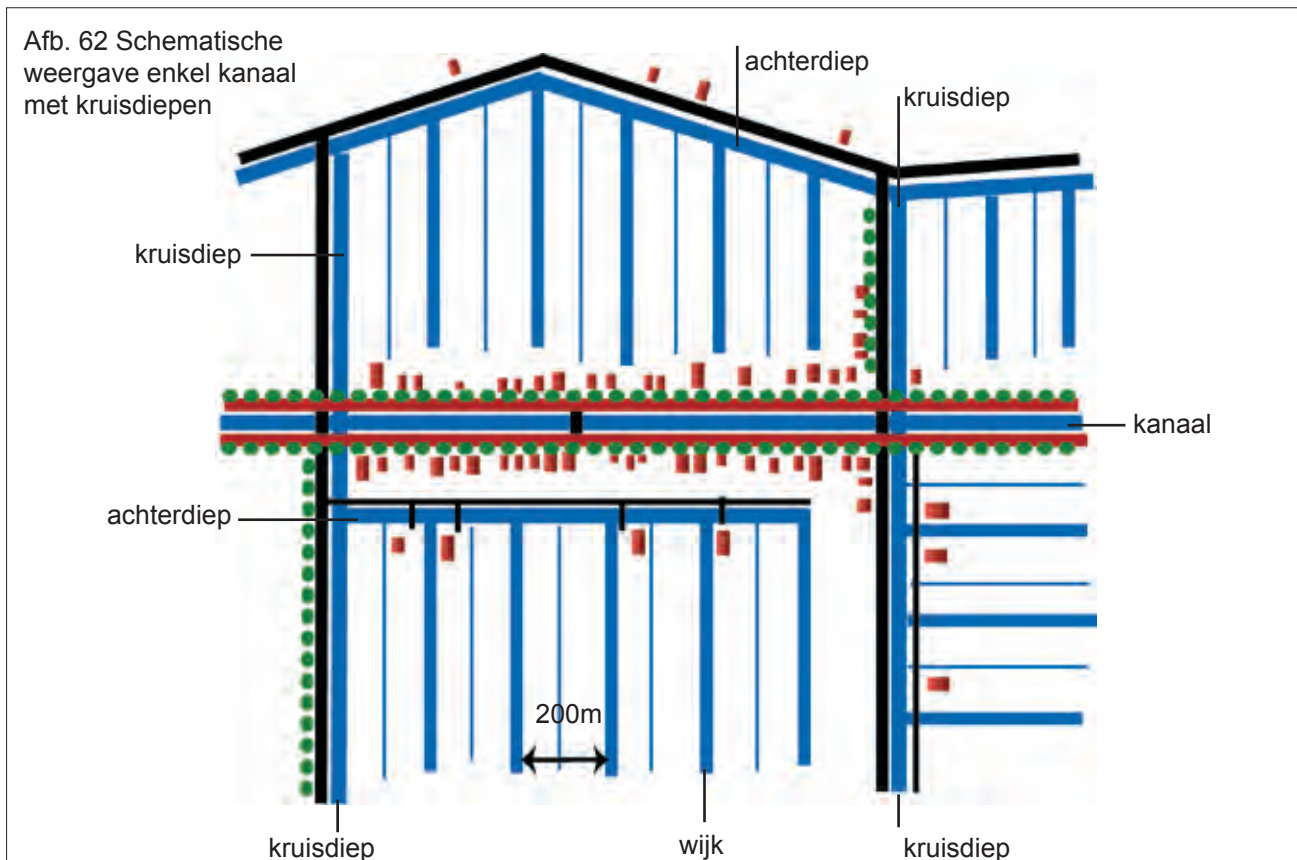
systeem. Bij de Weerdingermond is gezocht naar een verbetering van het dubbel kanaal systeem omdat dit systeem nogal wat bruggen vereist.

Het aansluitende kanaal, het Weerdingerkanaal, buigt op drie plaatsen af, namelijk bij de aansluiting op het Weerdingermond/Stadskanaal, bij Wisseldijk/Meijersmarke (oostkant verveend zonder wijken) en bij het brongebied van het Valtherdiep.

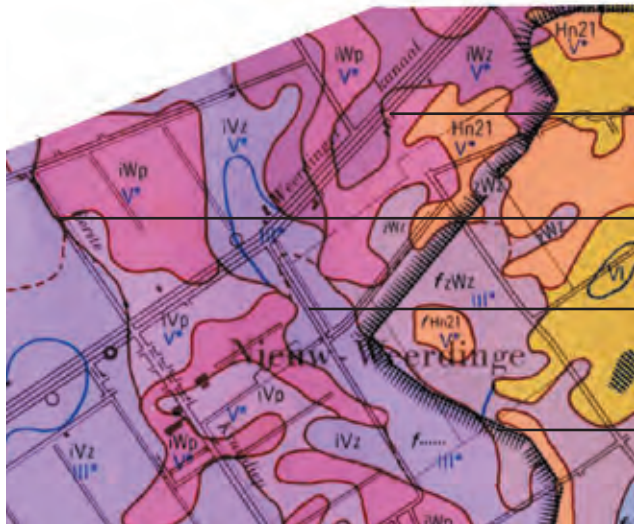
De kruisdiepen zijn loodrecht op het Weerdingerkanaal gegraven. Tussen de kruisdiepen liggen 12 of minder veenplaatsen.

Aan het einde van de kruisdiepen is achter langs de plaatsen een verbindingkanaal gegraven, een achterdiep. Vledderdiep, Achterdiep en Siepelveenwijk zijn dergelijke achterdiep (c.q. hoofdijken). De gewone wijken zijn vervolgens aangesloten op het achterdiep. De afstand tussen twee wijken is 200m. Tussen twee wijken ligt, precies in het midden, ligt evenwijdig aan de wijken een zwetsloot. Bruggen zijn aangelegd bij de uitmonding van de kruisdiepen op het kanaal en halverwege twee kruisdiepen.

Boerderijen staan aan beide zijden van het hoofdkanaal, behalve tussen het eerste en tweede kruisdiep, waar ze historisch aan de hoofdwijk c.q. Achterdiep zijn gesitueerd. Burgerbebouwing staat aan beide zijden van het hoofdkanaal (lintdorp). Daarnaast is na de verving bebouwing langs de Siepelveenwijk en in veel mindere mate Vledders blijven staan c.q. gebouwd. Vermelding verdient ook de bebouwing aan de noordzijde van het Verbindingskanaal. Hier lag in het verleden een strook bij de voormalige grens met het Roswinkeler veen. Er stonden al behuizingen voordat zowel het Roswinkeler als Weerdinger veen is ontgonnen (zie kaart 1910). De voorkant van deze bebouwing is gericht op het voormalige Roswinkeler veen en niet zoals bij Siepelveenwijk op het Weerdinger veen. Bijzonder detail is dat veel huizen langs het Verbindingskanaal nog op veenrestanten liggen en dus op een 'heuveltje' boven het overige maaiveld staan.

Afb. 63 Detail bodemkaart overgang van veenkoloniaal gebied naar zandgronden bij Nieuw-Weerdinge

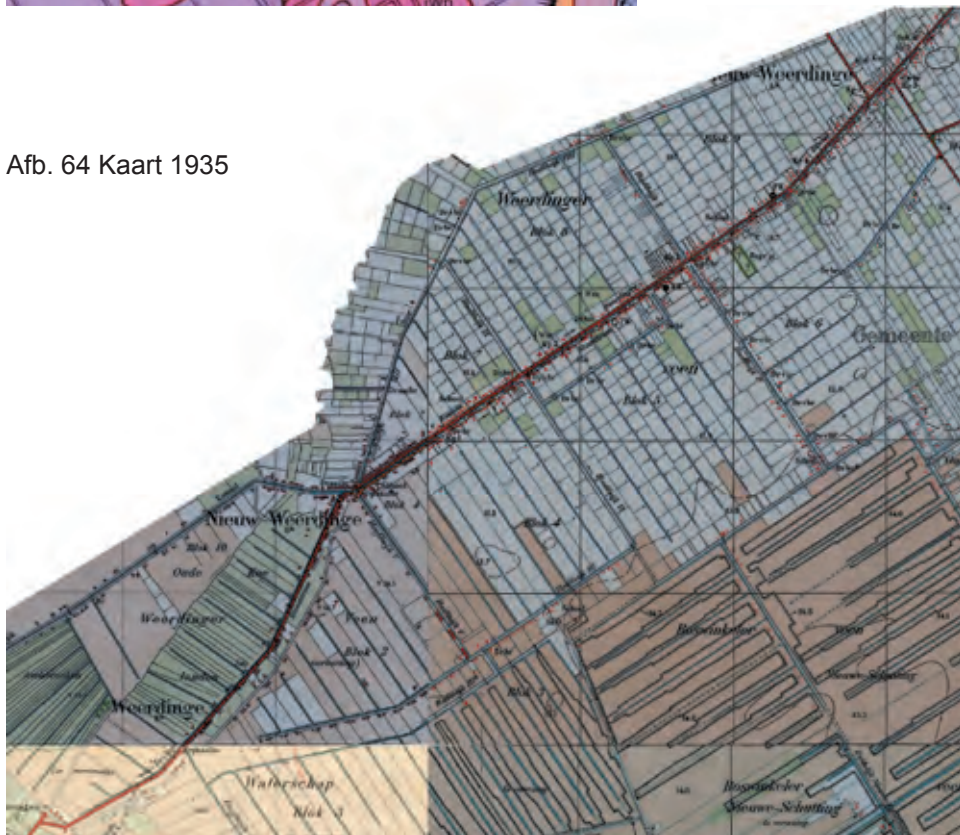
Weeringerkanaal

Raiffeisenstraat

Wisseldijk

Grens veenkoloniaal gebied

Afb. 64 Kaart 1935

Afb. 65 Kaart 2005

De Oude Dijk, Tramwijk ZZ en Oude Weerdingerdijk en het gebied ten noorden van Vledderdiep maakten voor de grootschalige ontginningen deel uit van het beekdal van De (Mussel) Aa en waren in gebruik als wei- en hooilanden (zie kaart 1910). Deze voormalige beekdalgronden zijn wat later ontgonnen dan het Weerdinge veen. Dit is mede te verklaren door het feit dat het gebied vanuit het noordoosten is verveend (Stadskanaal). Na de ontginningen is de kleinschaligheid van dit gebied veranderd in de karakteristieke grootschaligheid van de hoogveenontginningen. Alleen het gebied ten noorden van het Vledderdiep wordt nog tot de kleinschalige ontginningen gerekend.

Het Weerdingerkanaal, Tramdijk ZZ en het Eerste Kruisdiep zijn gedeeltelijk gedempt. Hier zijn brede groenstroken met bomen in gras (o.a. linde, eik) aangelegd. Daarentegen is het wijkenpatroon nog gaaf aanwezig. Vooral ten zuiden van het Weerdingerkanaal, dus tussen het eerste, tweede en derde kruisdiep is het oude wijkenpatroon nog

gaaf. Overigens geldt dat ook voor het gebied buiten het dorp tussen het Eerste Kruisdiep en Wisseldijk. Ten noorden van het Weerdingerkanaal is het wijkenpatroon minder gaaf aanwezig. Bijzondere vermelding verdient de verkaveling ten oosten van de Raiffeisenstraat en vooral ten oosten van de N379. Dit gebied is namelijk slecht gedeeltelijk door middel van wijken ontgonnen. De kaart van 1910 en detailkaart 1955 geeft goed weer welk deel met en welk deel zonder wijken is ontgonnen. Het gebied dat zonder wijken is ontgonnen lag meer op de overgang van zand naar veen. Hoewel dit gebied wel tot het veenkoloniale gebied wordt gerekend (zie grens bodemkaart), was het graven van wijken hier door de ondergrond niet rendabel c.q. niet nodig.

Dat deel dat zonder wijken is ontgonnen had oorspronkelijk een veel kleinschaliger karakter. Door het samenvoegen van kavels c.q. ruilverkaveling is het gebied in visueel opzicht grootschaliger geworden. Echter de unieke smalle strookverkaveling is her en der nog steeds aanwezig.

In de loop der tijd heeft de bebouwing zich ontwikkeld langs de gehele lengte van het Weerdingerkanaal. Echter al in 1900 was sprake van de eerste centrumvorming bij het Eerste Kruisdiep. In de loop der tijd is het dorp hier, blokvormig, verdicht (nieuwbouw, industrie, sportvelden). Subkernen hebben zich ontwikkeld bij de aansluiting 3e Kruisdiep – Tramwijk – Weerdingerkanaal en Kruising N379 – Weerdingerkanaal. Hoewel de meeste bebouwing van het lint min of meer in één rooilijn staat, is sprake van een grote variatie door de verschillen in hoogte, vorm en kleur van de nok. De richting van de nok is, conform de historie, veelal loodrecht op het kanaal. Langs het Weerdingerkanaal is aan beide bebouwingszijden een bomenrij aangeplant. Langs de drie kruisdiepen staan, gedeeltelijk recent herplante, bomenrijen. De bomenrijen langs het Weerdingerkanaal, zowel langs het gedempte als niet-gedempte gedeelte, zorgen voor een monumentaal karakter.

Door de aanleg van de N391 in de jaren negentig van de vorige eeuw is het gedeelte van het Roswinkelerveen ten noorden van deze weg ruimtelijk bij Nieuw-Weerdinge gaan behoren. De Siepelveenswijk ZZ en het Verbindingskanaal ZZ vormen, mede door de doorgaande beplanting, in ruimtelijk opzicht de zuidelijke rand van Nieuw-Weerdinge. Tussen het Weerdingerkanaal en Siepelveenswijk ZZ/Verbindingskanaal ZZ is sprake van robuuste ruimte die omzoomd is met bebouwingslinten en wegbegeleidende bomenrijen. Bij de Trambaan ZZ is sprake van een groot contrast tussen het bebouwingslint en bomenrijen en de open ruimte aan de noordzijde. Omdat de doorgaande weg de Oude Weteringerdijk onbeplant is, doet deze weg weinig afbreuk aan de grootschaligheid van dit gebied.

Het enkel kanaal systeem met kruisdiepen van Nieuw-Weerdinge vormt samen met de gebieden ten zuiden van de N391 het grootschalige landschap van de Monden met de robuuste ruimte en lange zichtlijnen.

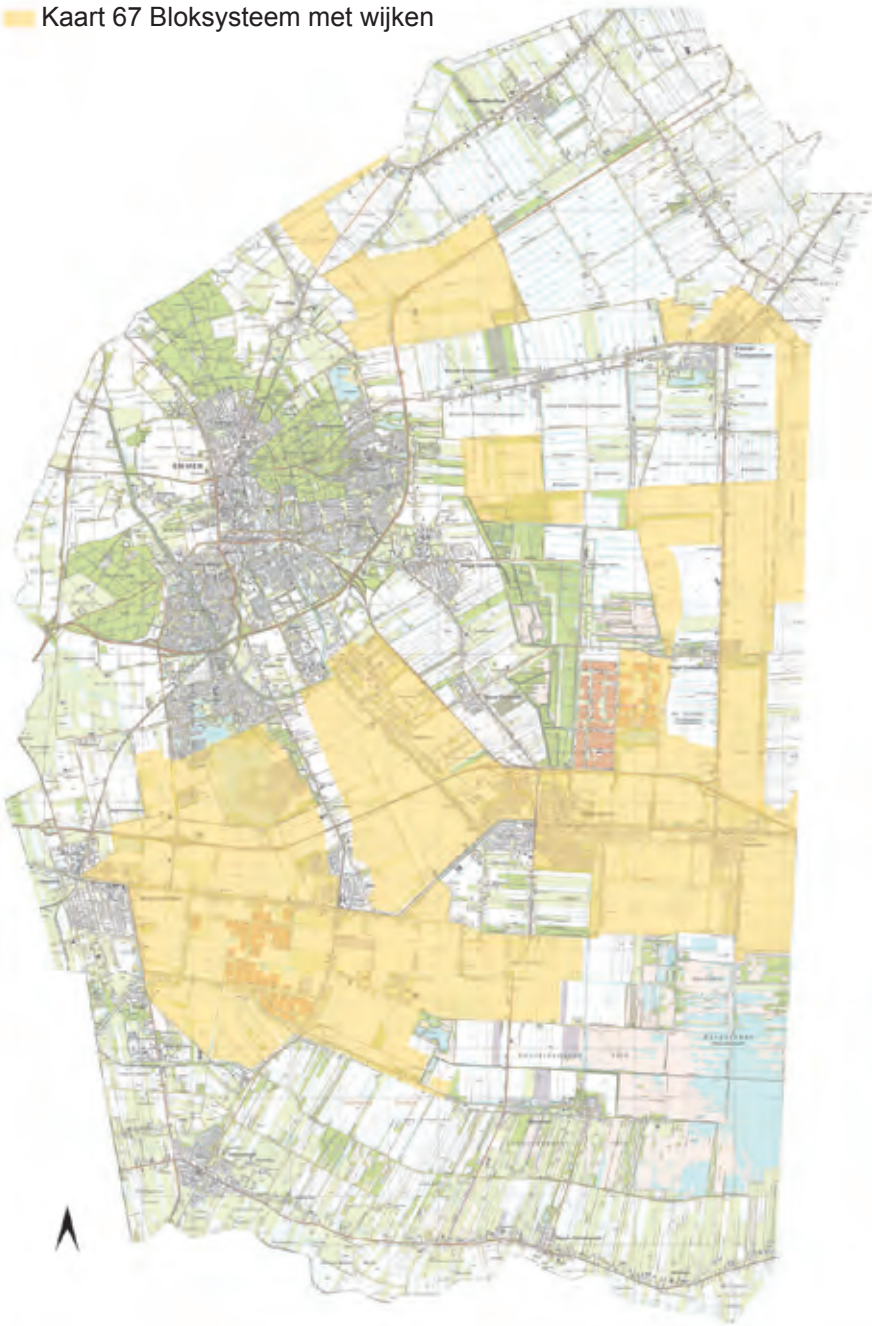

Gedeelte dat niet door middel van wijken is ontgonnen

Meest oostelijke wijk

Afb. 66 Kaart 1955; detail gebied ten oosten Raiffeisenstraat dat slechts gedeeltelijk door middel van wijken is ontgonnen. Er zijn slechts drie wijken gegraven

■ Kaart 67 Bloksysteem met wijken

■ Kaart 68 Bloksysteem met wijken; Gebieden buitengebied

6.4 Bloksysteem met wijken

De volgende gebieden zijn door middel van het bloksysteem met wijken ontgonnen; Barger-Compascuum, Klazienaveen, Nieuw-Amsterdam, Oranjedorp, Weerdinge en Zwartemeer. Er bestaan twee hoofdtypen van het bloksysteem met wijken. Het eerste type is te vinden bij de Verlengde Hoogeveensche Vaart van Veenoord tot Klazienaveen, het voormalige Barger Westerveen, met uitzondering van die gebieden die door hun hogere ligging zonder wijken zijn verveend (bij Erica en Barger-Oosterveen). Het tweede type is te vinden bij Klazienaveen, Oranjedorp, Zwartemeer en in het Amsterdamsche Veld. Het gebied tussen Oranjedorp

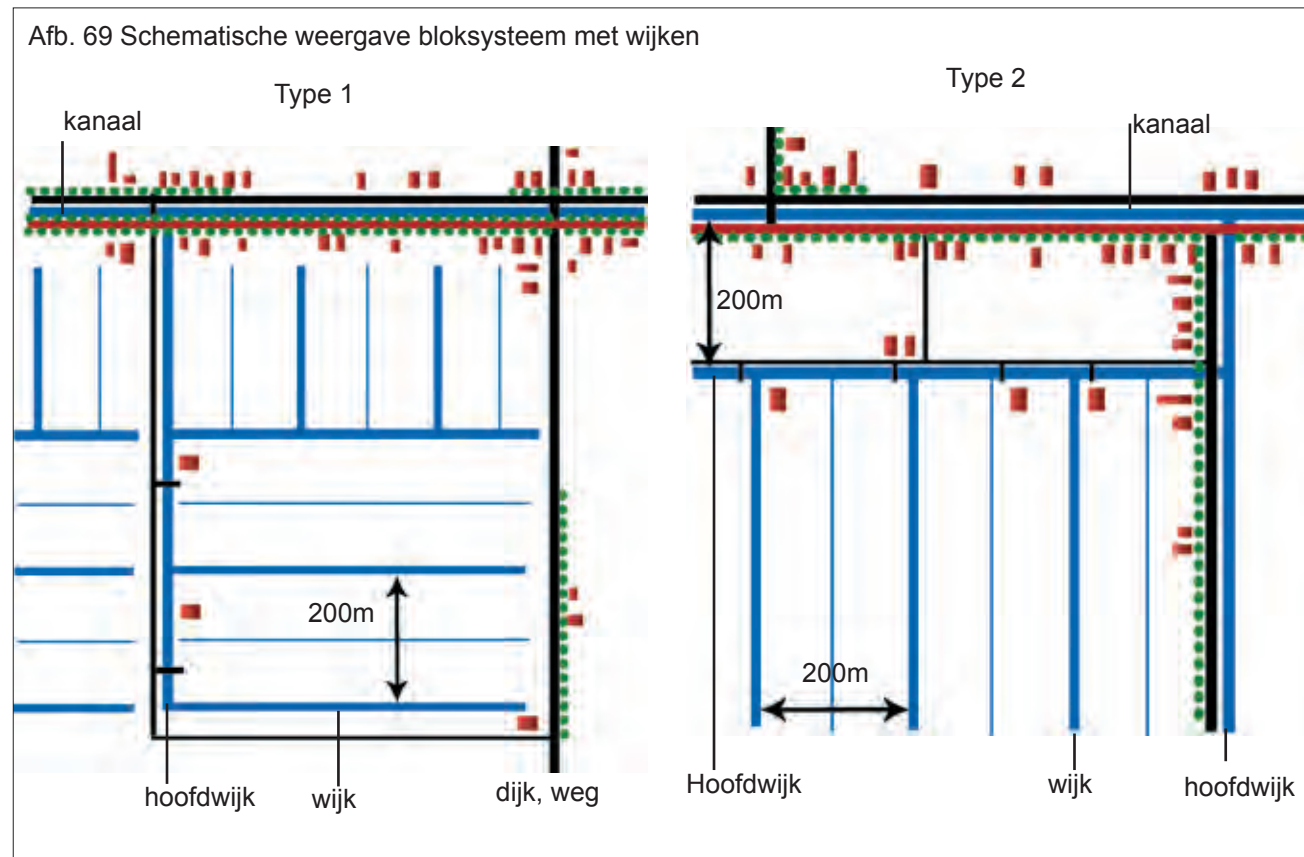
en Erica neemt een bijzondere positie in. Door de hoogteverschillen in de ondergrond liggen hier de hoofdwijken niet loodrecht op het kanaal.

Het bloksysteem met wijken werd vooral toegepast bij een in hoogte verschillende ondergrond. Ook werd de toekomstige landbouwfunctie hoger gewaardeerd dan bij de oude veenontginningen, zodat men daar waar mogelijk een rendabele indeling van de dalplaatsen maakte (verhouding kavellengte en kavelbreedte 4 : 1). In tegenstelling tot het dubbel en enkel kanaal monden hier de wijken niet direct uit op het kanaal maar is sprake van een opdeling kanaal – hoofdwijk – wijken. Evenals het kanaal hebben de hoofdwijken veelal een naam.

Karakteristieke eerste type
Loodrecht op het kanaal monden hoofdwijken uit. Deze hebben vaak een onderlinge afstand van 800m. Loodrecht op de hoofdwijken zijn de gewone zijwijken aangelegd. De afstand tussen de zijwijken bedraagt ca. 200m. Er zijn soms, bijvoorbeeld in het gebied tussen Nieuw-Amsterdam en Erica aftakkingen loodrecht op de eerste zijwijk richting hoofdkanaal. In dat geval bedraagt de afstand van de eerste zijwijk tot het kanaal 500m. Er ligt een weg langs beide zijden van het kanaal, waarvan één de hoofdweg is. Soms zijn er wel wegen en soms niet langs de hoofdwijken c.q. zijwijken.

Burgerbebouwing is gevestigd aan beide zijden van het kanaal met centrumvorming bij vooral kruisingen kanaal – (zij)weg en/of hoofdwijk. Boerderijbouw is te vinden zowel langs het kanaal als langs de hoofdwijken. Later is ook sprake van boerderijbouw op de achtereinden van de kavels (bij Dommerskanaal). Beplanting staat vooral langs het kanaal, maar ook langs zijwegen en dijken, vooral als deze een doorgaande functie hebben.

Karakteristieke tweede type
Op het kanaal monden hoofdwijken uit, die na 200m een bocht van 90 graden maken en evenwijdig aan het kanaal verder lopen. Loodrecht op de hoofdwijk zijn zijwijken aangelegd. De afstand tussen de zijwijken bedraagt ongeveer 200m – 220m. Er ligt een weg langs beide zijden van het kanaal, waarvan één de hoofdweg is. Boerderijbouw vindt zowel langs het kanaal plaats als op de kopeinden van de plaatsen bij de hoofdwijken. Burgerbebouwing is gevestigd aan beide zijden van het kanaal, vooral bij kruispunten. Er is sprake van lintdorpen met centrumvorming bij vooral hoofdkruispunten. Beplanting staat vooral langs het kanaal; maar ook langs hoofdwijken.

Hoofdwijk III tot hier gereed

Afb. 71 Kaart 1910

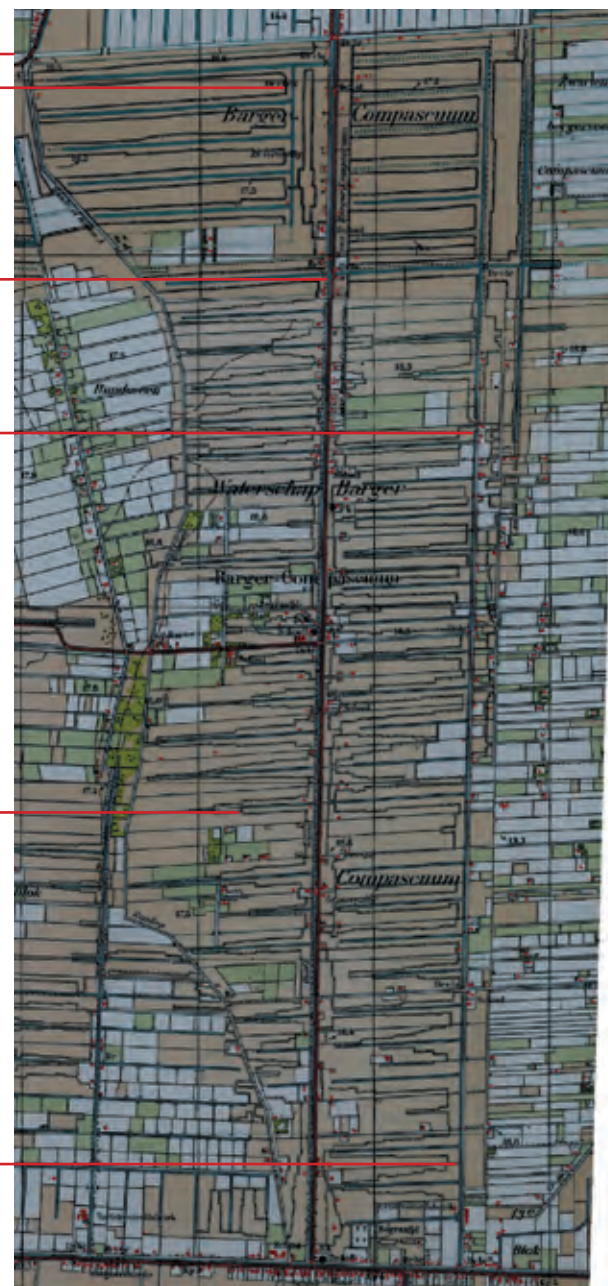
Verl. 2e Groene Dijk
 Bloksysteem Type 2

Steenhuiswijk

Hoofdwijk III; noordelijk eindpunt

Vervening in volle gang

Hoofdwijk III

Afb. 72 Kaart 1935

6.4.1 Gebied 27; Barger-Compasuum-oost

Afb. 70 Bloksysteem met wijken en buitengebied

Zoals bij de meeste veenkoloniale ontginningen is met het afgraven van het veen, het egaliseren en geschikt maken van de dalgronden, de oorspronkelijke bodemkundige ondergrond niet meer herkenbaar.

Archeologische reconstructie heeft uitgewezen dat door het gebied een veenweg naar het Hebelermeer heeft gelopen. Deze voormalige weg is als lijn niet meer herkenbaar in het landschap. Mogelijk is het vonderpad tussen de Limietweg en Verlengde Oosterdiep OZ een lijnrestant van de veenweg. Daarnaast lagen al voor 1850 de weidegronden van de Runde ten westen van het gebied.

Het gebied heeft voordat het grootschalig werd ontgonnen op een aantal plaatsen kleinschalige verveners c.q. boeren gekend (zie kaart 1910). Deze waren voornamelijk gevestigd in de omgeving van de veenstroom De Runde, en in beperkte mate het Zwartemberger Compasuum. Tegelijkertijd met de grootschalige vervening zijn deze verdwenen.

Afb. 73 Archeologische reconstructie

Bron: Archeologisch Bureauonderzoek Emmen

Het gebied is deels vanuit de Verlengde Hoogeveensche Vaart en deels vanuit het Oosterdiep aan snee gebracht door middel van het bloksysteem met wijken. Beide types bloksysteem zijn in het gebied aanwezig.

Het zuidelijk deel is ontgonnen vanuit De Verlengde Hoogeveensche Vaart via een hoofdwijk, Hoofdwijk III genaamd. Op deze hoofdwijk zijn vervolgens de wijken gegraven. Deze wijken stonden dus niet in directe verbinding met het Oosterdiep. Het Oosterdiep is als ontginningsas is dus vooral voor de westzijde van het kanaal van belang geweest (zie ook enkel kanaal systeem en gebied 22)

De kaart van 1935 laat goed zien dat het noordwestelijke deel van het gebied vanuit het Oosterdiep door middel van type 2 is ontgonnen. De ongelijkmatige lengte van de wijken wordt veroorzaakt door de loop van de Runde. De Runde is overigens ook de grens was tussen het Barger Compasuum en het westelijk gelegen Smeulveen en Barger Oosterveen.

Voor de ontginning van het noordoostelijke deel is eerst een hoofdwijk, de voormalige Steenhuiswijk, gegraven vanuit het Oosterdiep. Op de Steenhuiswijk zijn vervolgens twee hoofdwijken noord- en zuidwaarts gegraven. Eén ter hoogte van Hoofdwijk III, waar het oorspronkelijk niet mee in verbinding stond, en één, de Limietwijk, in het Zwartemberger Compasuum. De wijken in het Zwartemberger Compasuum zijn na 1935 gegraven. Bijzonder detail is dat de afstand tussen deze wijken kleiner is dan de 200m die gebruikelijk is in de Gemeente Emmen. De afstand tussen de wijken is hier 180m, een afstand gebruikelijk in de oudere veenkolonieën van Groningen. Na 1935 is het noordelijk deel met Hoofdwijk III verbonden. De aansluiting op het Oosterdiep is na 1955 verplaatst van de voormalige Steenhuiswijk naar een 200m zuidelijk gelegen wijk.

De wegenstructuur stamt voornamelijk uit de tijd van de grootschalige ontginning. Tegelijkertijd met het graven van Hoofdwijk III is de Limietweg vanaf het zuiden tot de huidige bocht aangelegd. Vanuit het noorden is na 1935 De Zwartemberger weg aangelegd. In de periode 1955 – 1965 zijn beide wegen door middel van de nog steeds bestaande bocht met elkaar in verbinding gebracht. In de periode 1965 – 1975 is de huidige A37 (voorheen N37) door het zuidelijke deel van het gebied aangelegd. Hiervoor is Hoofdwijk III ter hoogte van de weg gedempt. De Barrièreweg in Zwartemeer is dus een restant van Hoofdwijk III. Het deel ten zuiden van A37 hoort sindsdien in visueel opzicht bij Zwartemeer.

Afb. 74 Kaart 1955

Afb. 75 Kaart 1965

Afb. 76 Kaart 1975

Afb. 77 Kaart 2005

Zoals gebruikelijk ontstond langs de ontginningsassen, de Limietweg en in veel mindere mate Zwartenberger weg, de bebouwing. Het Oosterdiep heeft vooral ook als ontginningsas voor het gebied ten westen van dit kanaal gediend. De bebouwing is tot op de dag van vandaag nog aanwezig

Hoewel er in het gebied ten noorden van het dorp Barger-Compascuum enkele wijken zijn gedempt is de water- en verkavelingstructuur tot op de dag van vandaag nog goed aanwezig. In het zuidelijk deel zelfs zeer goed.

De doorgaande groenstructuur langs de Limietweg en Zwartenberger weg stamt uit de periode 1965 – 1975. Voor die tijd stonden her en der rijtjes bomen. Inmiddels hebben de bomenrijen het monumentale

karakter gekregen dat zo kenmerkend is voor de grootschalige hoogveenontginningen.

Langs het Oosterdiep zijn in het kader van de herinrichting aan de landkant bomen aangeplant. Historisch was deze zijde onbeplant.

In het noordwestelijke deel is tegelijkertijd met c.q. vlak na de ontginning een oost – west gerichte bosstrook aangeplant. Recentelijk is dit zuidwaarts uitgebreid met smalle stroken waardoor dit deel van het gebied is verdicht.

Het landschap van het gebied, en dan met name het gebied ten oosten van het Oosterdiep, is een goede representant van het landschap van de grootschalige hoogveenontginningen met zijn lange zichtlijnen, open ruimtes, monumentale beplanting, lintbebouwing, verkaveling,

Afb. 78 Monumentale beplantingstructuur

Afb. 79 Bloksysteem met wijken (boven) en buitengebied

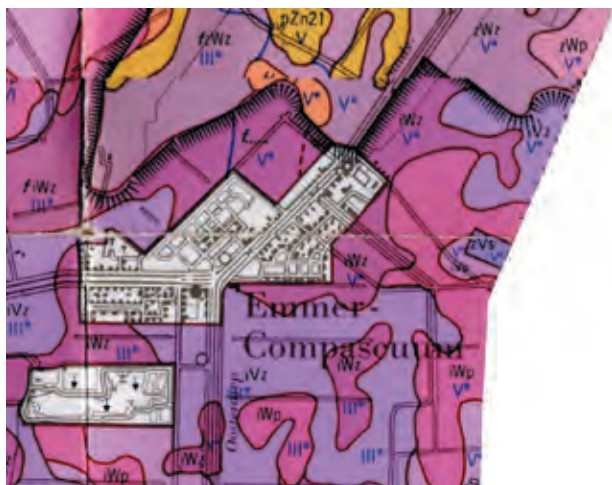
Afb. 80
Kaart 1910

6.4.2 Gebied 28 Emmer-Compascuum e.o.

Rondom Emmer-Compascuum zijn twee kleine gebiedjes ten noorden van het dorp en een gebied ten (zuid)oosten van het dorp door middel van het bloksysteem met wijken ontgonnen.

Zoals bij de meeste veenkoloniale ontginningen is met het afgraven van het veen, het egaliseren en geschikt maken van de dalgronden, en, in het geval van Emmer-Compascuum dorpsuitbreidingen, de bodemkundige veenondergrond niet meer herkenbaar.

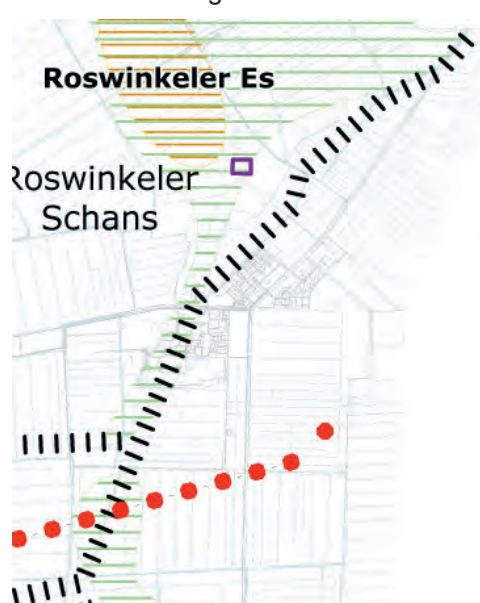
De twee gebiedjes ten noorden van het dorp liggen bodemkundig aan de rand van het veenkoloniale dek.

Afb. 81 Bodemkaart; dikke zwarte lijn is grens veenkoloniale gebied

Voordat het veen is afgegraven heeft bij Emmer-Compascuum de zogenoemde Heeren- of Leidijk gelegen. Binnen de Gemeente Emmen liep deze van Veenoord via Den Oever, Foxel en Emmer-Compascuum richting Bourtange. De archeologische reconstructie geeft weer dat de dijk ongeveer op de plaats waar nu de Maatschappijweg ligt moet hebben gelegen.

Afb. 82 Archeologische reconstructie

Bron; Archeologisch Bureauonderzoek Emmen

De kaart van 1910 geeft goed weer dat de hoofdlijnen van beide kleine gebiedjes loodrecht op respectievelijk het Stads Compascuum kanaal en het voormalige kanaal De Runde zijn aangelegd. De gebiedjes worden op de kaart de Oostelijke Kijl (of 1^e blok) en de Westelijke Kijl genoemd.

De hoofd- en zijwijken zijn tot op de dag van vandaag deels aanwezig, terwijl de aanpalende wegen J. Abelstraat, Koppelwijk en Schuttingslaan nog steeds bestaan. In het gebied tussen het Stads Compascuum Kanaal en de Maatschappij is in de periode 1965 – 1975 het wijkje ‘Achter Abeln’ gebouwd. Hoewel de beide gebiedjes volgens een grootschalig ontginningssysteem zijn verveend, zijn zij door hun ligging tussen de kanalen en de rand van het veen zo beperkt van omvang dat hier in visueel opzicht nooit sprake is geweest van een grootschalig landschap. Bovendien ligt bij beide gebiedjes het

kleinschalige beekdal van de Runde. Deze laatste is recentelijk heringericht.

In tegenstelling tot de gebiedjes ten noorden van het dorp, is het gebied ten (zuid)oosten van het dorp wel grootschalig van karakter. Deze strook maakt deel uit van het Zwartemberger veen, een strook tot de Verlengde Tweede Groene Dijk. Ten zuiden van de verlengde Tweede Groene Dijk ging deze strook over in het Zwartemberger Compascuum. De grootschalige ontginning van het Zwartemberger veen is van latere datum dan beide voornoemde gebiedjes. Echter al voordat het Zwartemberger veen grootschalig is ontgonnen, was er in enkele delen van dit gebied sprake van kleinschalige ontginningen.

De strook veen is vanuit verschillende richtingen ontgonnen. Het zuidelijke deel is vanuit de Verlengde Hoogveensche Vaart ontgonnen (zie gebied 38 Limietweg). Bij Emmer-Compascuum is eerst een hoofdwijk vanuit het Stads Compascuum kanaal aangelegd (zie kaart 1905). Op deze hoofdwijk, Kalkovenwijk genaamd, zijn enkele gewone wijken gegraven. Deze korte wijken zijn op grotere afstand van elkaar gegraven dan de gebruikelijke 200m in de Gemeente Emmen. De Kalkovenwijk en de gewone wijken zijn tot op de dag van vandaag nog aanwezig. Langs de Kalkovenwijk is een weg aangelegd, de huidige Brede Sloot.

Het zuidelijk gelegen is tot de huidige Verlengde Tweede Groene Dijk later ontgonnen vanuit Kanaal EE.

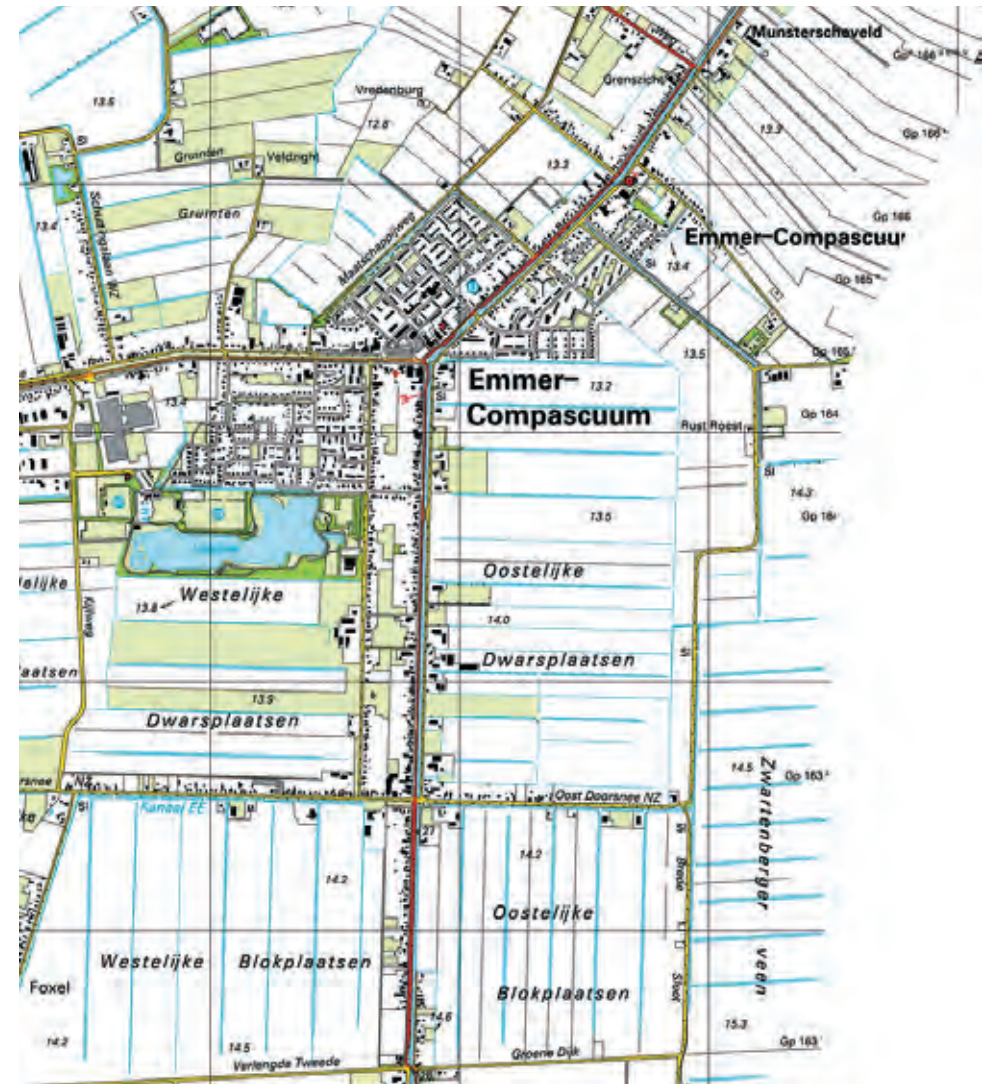
Loodrecht op Kanaal EE is een hoofdwijk aangelegd waarop vervolgens gewone wijken zijn gegraven. De hoofdwijk liep zuidelijk tot de Verlengde Tweede Groene Dijk. Dit was de oude grens tussen de marke van Emmen en Westenesch en de marke van Noord- en Zuid-Barge. Na de markeverdeling was het dus de grens tussen het Emmer Compascuum/ Zwartemberger veen en Barger Compascuum/ Zwartemberger Compascuum. Door een landmeetkundige fout staan de gewone

Kalkoven-
wijk

Afb. 83 Kaart 1935

Kanaal EE

Afb. 84 Kaart 2005

wijken niet loodrecht op de hoofdwijk maar een paar graden 'uit het lood'. Bijzonder detail is dat de afstand tussen de kleiner is dan de 200m die gebruikelijk is in de Gemeente Emmen. De afstand tussen deze wijken is hier 180m, een afstand gebruikelijk in de oudere veenkolonies in Groningen. De waterstructuur is tot op de dag van vandaag nog zeer gaaf aanwezig.

De weg de Verlengde Tweede Groene Dijk liep voorheen door tot de grens met Duitsland. Daarnaast liep er al voordat het veen werd ontgonnen een noord-zuid grensweg tussen het Zwartemberger veen en het Emmer Compasuum. Dit is de huidige Brede Sloot, die rond 1900 nog verder noordwaarts liep. In de periode 1905 – 1935 is tussen de Brede Sloot en

de Kalkovenwijk een verbindingsweggetje aangelegd. Deze wegenstructuur is tot op de dag van vandaag nog zeer gaaf aanwezig.

Al voor de grootschalige vervinging was het Zwartemberger veen bewoond. De bebouwing stond voornamelijk langs de oostkant van de Brede Sloot (zie kaart 1900). Met de aanleg van de waterwegen en vervinging is deze bebouwing aan de westzijde van de weg in de loop der tijd verdwenen. Tijdens de vervinging zijn enkele behuizingen aan de oostzijde van de Brede Sloot opgericht die er momenteel nog staan. De bebouwing bij de Kalkovenwijk stamt voornamelijk uit de tijd van de vervinging, zij het dat nadien natuurlijk wel aanpassingen aan de eisen van de tijd zijn gedaan.

In de periode 1965 – 1975 zijn er bomen langs beide zijden van de Brede Sloot en een gedeelte van de Kalkovenwijk aangeplant. Datzelfde geldt voor (delen van) de zuidelijk gelegen aansluitende wegen de Zwartebergerweg en Limietweg (waren al gedeeltelijk beplant). Hierdoor is de doorgaande groenstructuur ontstaan in het gebied. De bomen zijn inmiddels zodanig gegroeid dat sprake is van een monumentale groenstructuur die zorgt voor groen omzoomde ruimtes.

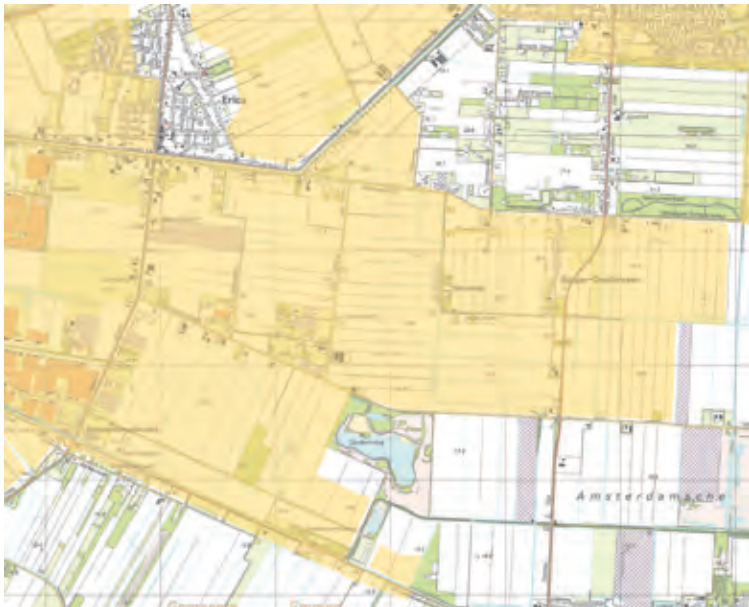
In visueel opzicht is hier sprake van een grootschalig landschap met robuuste open ruimten en lange zichtlijnen. In visueel opzicht is de gebiedsgrens (tussen gebied 28 en 27) dus van ondergeschikt belang en reiken zichtlijnen over de grenzen.

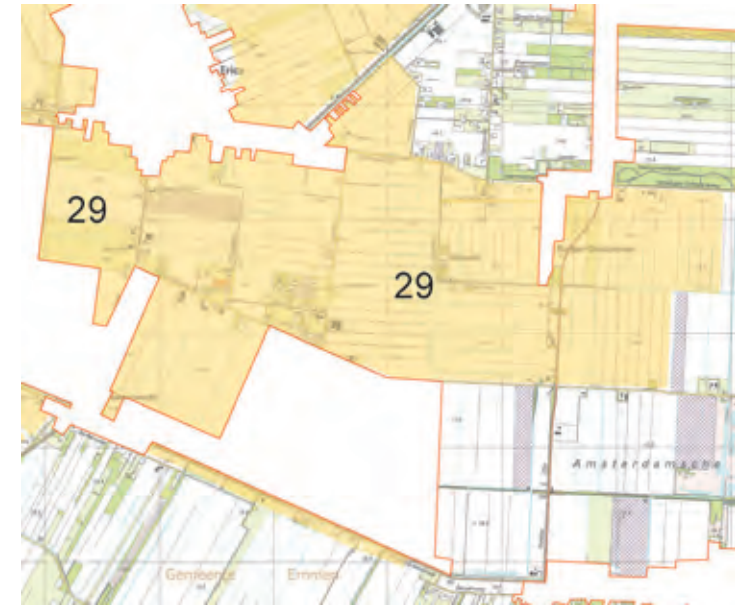
Afb. 85 Maatschappijweg

Afb. 86 Robuuste, groen omzoomde, ruimte

Afb. 87 Bloksysteem met wijken

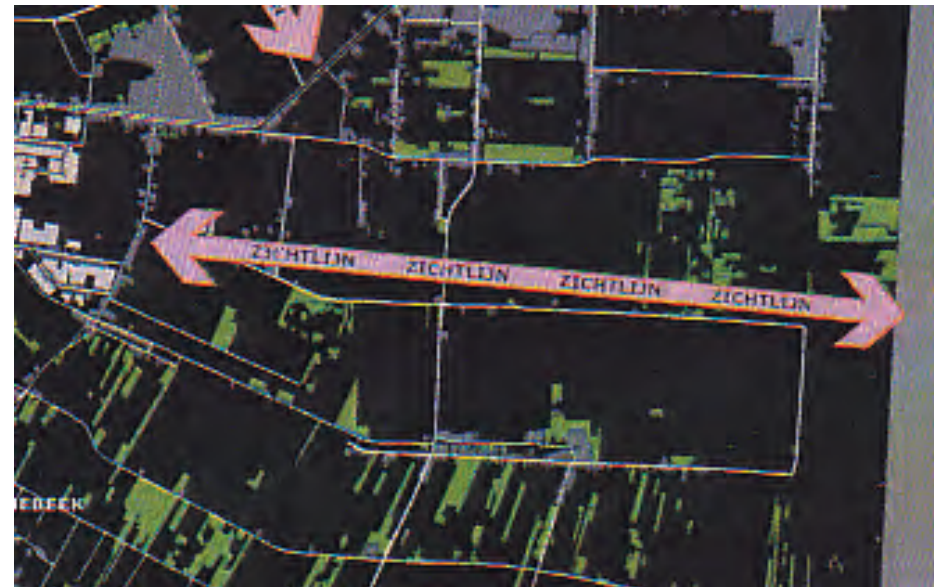

Afb. 88 Buitengebied

Afb. 89 Grenzen en namen verschillende koloniën tijdens de hoogveenontginningen

Afb. 90 Essentiële zichtlijnen en robuuste ruimte. Bron: RWK

6.4.3 Gebied 29 Erica ZO, Barger Oosterveen

Cultuurhistorisch bestaat gebied 29 uit delen van drie veenkoloniën, te weten delen van het Barger Westerveen, het Barger Oosterveen en het Amsterdamsche Veld (zie tekening). Tot het Barger Westerveen horen ook gebied 33 en delen van gebied 32. Het Barger-Westerveen was het eerste veenschap dat in de Gemeente Emmen werd opgericht, te weten in 1869.

In het waterschap Barger-Oosterveen werd in 1864 de gronden in het oostelijke gedeelte van de marke (met uitzondering van Barger-Compascuum) ondergebracht. Tot het Barger-Oosterveen hoorde ook gebied 18, gebied 34 en het gebied ten noorden van de Noordersloot (deel Bargerveen en gebied 35). Het Amsterdamsche Veld lag tussen de Noordersloot en de Zuidersloot, de grens met de marke van Schoonebeek. Dit betekent dat delen van gebied 35 en het Bargermeer en kleine delen van gebied 32 oorspronkelijk tot het Amsterdamsche Veld behoorden. De drie verschillende koloniën verklaren mede de verschillende ontginningsrichtingen in het gebied.

Ondanks dat sprake was van drie koloniën wordt het gebied als één geheel gerekend omdat alle delen dat door middel van het bloksysteem met wijken is ontgonnen. Bovendien is het gebied op dit moment visueel één grootschalig landschap met lange essentiële zichtlijnen. De voormalige koloniegrenzen zijn dus visueel van ondergeschikt belang geworden.

Zoals bij de meeste veenkoloniale ontginningen is met het afgraven van het veen het egaliseren en geschikt maken van de dalgronden, de bodemkundige veenondergrond niet meer herkenbaar.

In de periode voordat het veen werd afgegraven heeft er veenweg gelopen van Zuid-Barger naar Schoonebeek. Deze lag (ongeveer) op de plaats waar nu de Pannenkoekendijk ligt. Het veen is

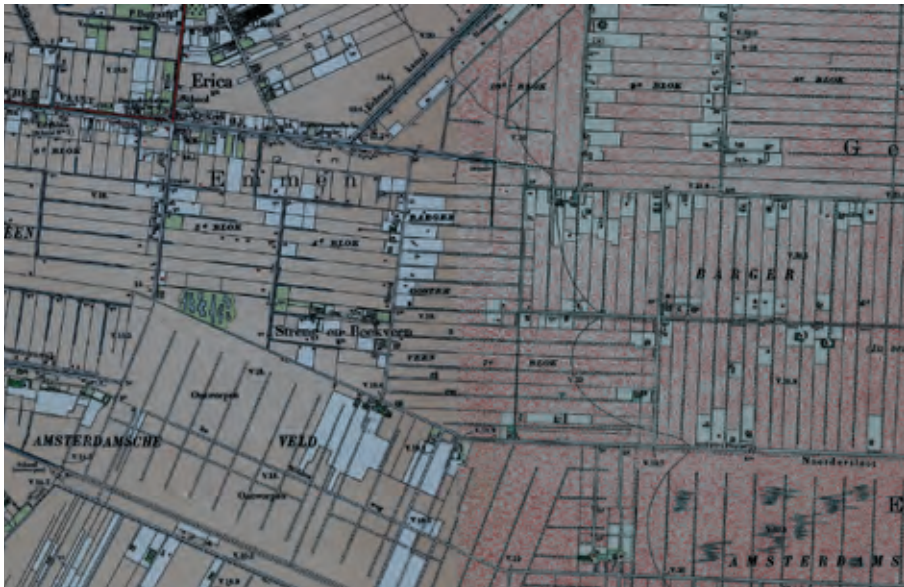
afgegraven maar de weg is als lijn in het landschap nog herkenbaar.

Het Barger-Westerveld was al in 1935 vrijwel geheel ontgonnen door middel van het bloksysteem met wijken type 1. De ontginningen in het Amsterdamsche veld en Barger-Oosterveen zijn van latere datum. Dit is mede te verklaren door het feit dat de aanleg van de Verlengde Hoogeveensche Vaart door een conflict over het traject lang stil heeft gelegen en slechts tot Erica liep. Het conflict betrof de ontwikkelingen, of beter verwickelingen, rond de aanleg van zowel het Oranjekanaal als de Verlengde Hoogeveensche Vaart. De concessies van deze twee kanalen was namelijk in handen van twee, elkaar concurrerende, kanaalmaatschappijen, de DVMKM en de DKM.

In 1852 kregen de initiatiefnemers van de Drentsche Veen en Midden Kanaal Maatschappij (DVMKM) de concessie tot het graven van een kanaal, bij de opening Oranjekanaal gedoopt (Bron: Gerding ea, Geschiedenis van Emmen en Zuidoost-Drenthe). Daarnaast kochten zij twee stukken veengrond namelijk het Oosterveen en het Smeulveen (bij het huidige Klazienaveen-Noord). Het was de bedoeling dat het Oranjekanaal langs het Oosterveen zou lopen, terwijl vanuit het kanaal, via Nieuw Dordrecht, een zijtak naar het Smeulveen zou worden gegraven. In 1858 was de aanleg van het kanaal gevorderd tot het Oosterveen. Door de hoogteverschillen op het Drents Plateau was de aanleg van het kanaal tot dat punt kostbaar geweest. Ook bleek dat alleen het Oosterveen geschikt was om op het kanaal te draineren. Het Smeulveen had namelijk een veel lagere ondergrond dan verwacht en vereiste dus ook een veel lager kanaalpeil. Dit zou betekenen dat er een dieper en dus nog kostbaarder kanaal moest worden gegraven. De Dordtse investeerders waren daartoe niet bereid en besloten tot een goedkopere oplossing namelijk een sluis bij Westenesch. Dit betekende dat het Smeulveen alleen via een 'omweg'

vanuit het zuiden kon worden bereikt.

De tweede kanaalmaatschappij, de Drentsche Kanaal Maatschappij (DKM), waarvan 30% van het aandelenkapitaal in handen van de provincie was, was in 1859 met de markegenoten van Noord- en Zuid Barge overeengekomen dat zij de Hoogeveensche Vaart zou verlengen tot aan Duitsland. In 1863 bereikte men het huidige Erica. Het verdere precieze traject was toen nog niet bepaald. Er waren twee mogelijkheden. De eerste, oostelijke richting, kwam neer op het in een rechte lijn doortrekken van het kanaal van Erica tot Duitsland. Het kanaal zou dan hebben gelegen in op de plaats van en in het verlengde van de huidige Ensingwijk. De tweede richting, die de voorkeur van DKM en de markegenoten had, was de noordoostelijke richting, de uiteindelijke gerealiseerde richting. De concurrerende DVMKM was echter tegen deze noordoostelijke richting en wilde een verbinding met het Oranjekanaal voorkomen. Een verbinding met het Oranjekanaal betekende concurrentie tussen beide kanalen met betrekking tot de afvoer van turf uit de noordelijke venen van de Gemeente Emmen. In het ontstane conflict vond de DKM de provincie aan haar zijde, de DVMKM echter het Rijk. Den Haag keurde het contract tussen DKM en markegenoten niet goed. Alle partijen, dus ook de DVMKM moesten overeenstemming bereiken over het te graven traject. In 1861 en 1863 werden, zonder succes, pogingen ondernomen voor een gezamenlijk plan. In 1864 besloot de DKM definitief tot de noordoostelijke richting en gaf opdracht voor het graven van greppels ter voorbereiding van de kanaalaanleg. De DVMKM diende met succes bezwaar in bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Het ministerie verbood alle activiteiten ter voorbereiding van het graven van een kanaal. In 1871 kwam er een unaniem voorstel waarbij de Verlengde Hoogeveensche Vaart in noordoostelijke richting zou worden doorgetrokken en worden verbonden met het Oranjekanaal. De partijen zouden

Afb. 91 Kaart 1910

Afb. 92 Kaart 1935

Afb. 93 Kaart 1955

Afb. 94 Kaart 1965

subsidie ontvangen, een argument voor de DVMKM om alsnog akkoord te gaan met dit traject. Uiteindelijk namen de Eerste en Tweede Kamer pas in 1880 het wetsontwerp aan, 17 jaar nadat Erica was bereikt (Bron; Gerding e.a.).

In 1880 werd aan de DKM de concessie verleend voor het doortrekken van de Hoogeveense Vaart tot aan Duitsland. In 1882 nam Van Holthe tot Echten de concessie en subsidie van de DKM over en richtte de Nieuw Echten Veencompagnie op. Deze maatschappij heeft het laatste gedeelte aangelegd. Reden dat de Verlengde Hoogeveense Vaart ten oosten van Erica ook wel Van Echtenkanaal wordt genoemd. In 1889 was het Oranjekanaal genaderd tot aan de Verlengde Hoogeveense Vaart. In datzelfde jaar bereikte het Van Echtenkanaal het punt Dordse brug.

Dat het Amsterdamsche Veld pas laat tot ontginning is gekomen is verklaren door de eigendomsverhoudingen en gebruik van de veengronden. De Amsterdamse maatschappij,

De Drentse Landontginnings Maatschappij (DLM) kocht in 1851 de strook grond van de markegenoten van Noord- en Zuid-Barge en noemde het Amsterdamsche Veld (Bron: Gerding e.a. De Geschiedenis van Emmen en Zuidoost Drenthe). Hoewel de maatschappij wel enige ontginningsactiviteiten ondernam, werd het Amsterdamsche Veld vooral als jachtgebied, dus ontspanning, gebruikt. De inkomsten kwamen vooral uit de pacht van boerderijen en verkoop van zwarte turf. In 1909 verkocht de DLM het Amsterdamsche Veld aan van Griendtsveen, een bedrijf dat gespecialiseerd was in turfstrooisel. Griendtsveen verkocht de onrendabele boerderijen (m.n. bij Weiteveen), trok het Dommerskanaal door en bouwde turfstrooiselfabrieken en woningen in het Amsterdamsche Veld. Evenwijdig aan het hoofdkanaal Dommerskanaal werd een hoofdwijk gegraven. Ook werd er een veldspoorbaan over het veen aangelegd van west naar oost tot aan de Duitse grens voor het transport van bolsterturf (bovenste laag turf) naar de fabrieken. Deze laag was namelijk alleen geschikt voor turfstrooisel. Dit is mede de

reden waarom stukken van het Amsterdamsche Veld slechts gedeeltelijk zijn afgegraven.

De wegenstructuur is in het gebied nog gaaf aanwezig. Alleen de Dordse dijk is ten zuiden van de Verlengde Scheperweg, daar waar het een bocht maakt, in de periode 1955 – 1965 om het zuidelijke deel van het dorp Barger-Oosterveen gelegd. Straatnamen als Strengdijk, Schutwijk, Ensingwijk, Noordersloot en Veenhoeksweg verwijzen allen naar het veenkoloniale verleden.

Het gebied is in vergelijking met de huidige situatie dichter bebouwd geweest. Dat kan mede worden verklaard door het voornoemde gebruik van het Amsterdamsche Veld als jachtterrein en de (ver)late verving van het Barger-Oosterveen. Het veen werd verpacht aan kleine boeren die een bestaan opbouwden op het veen. Tegelijkertijd met de grootschalige verveningen is het merendeel van deze bebouwing in de loop der tijd verdwenen. Enkele bebouwingsclusterstjes bij de Schutwijk, Ensingwijk, Hertenbaan en Strengdijk zijn blijven bestaan en vinden hun oorsprong in het begin van de vorige eeuw.

Ondanks de tijdelijke aanwezigheid van kleine boeren op smallere kavels in met name het Barger-Oosterveen komt de huidige water- en kavelstructuur overeen met het oorspronkelijke ontwerp van de koloniën. Een vergelijking van de kaart van 1900, toen merendeel van het gebied al wel ontworpen maar nog niet in verving was, met die van 2005 geeft dit goed weer. Het geplande grootschalige karakter is ondanks de vertragingen in dit gebied uiteindelijk wel gerealiseerd.

Wat betreft de beplantingsstructuur bepaalt vooral het privégroen bij de bebouwing (clusters) het beeld. Daarnaast zijn in het kader van de Herinrichting Veekoloniën onlangs bomen langs de Dordse Dijk aangeplant.

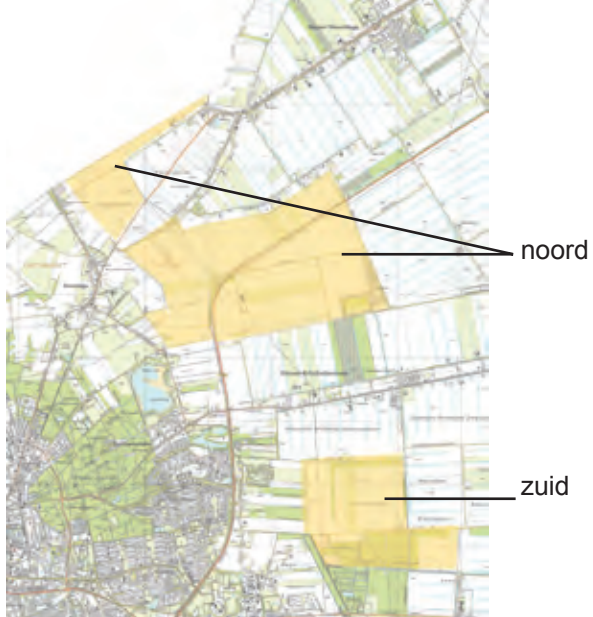
Visueel heeft het gebied alle karakteristieken gekregen van een grootschalige veenontginning met robuuste ruimtes en lange zichtlijnen.

Afb. 95 Kaart 2005

Afb. 96 Bloksysteem met wijken Hondsrug

Afb. 97 Buitengebied

Afb. 98 Kaart 1935: zuidelijk deel

Afb. 99 Kaart 2005: zuidelijk deel

